

Εξ αμελείας...

Για κάποιους η ζωή είναι αλλού. Έτσι ήταν κι έτσι θα' ναι. Και για κάποιους άλλους, σήμερα, αυτές τις πονηρές ημέρες, μπορεί ο θάνατός σου να είναι η δική τους ζωή. Έτσι τυχαία. Μεσ στη γενική αποδιοργάνωση και τον αποσυντονισμό πολιτικής και καθημερινότητας όλα είναι δυνατά. Έτσι είναι, αλλά αυτός ο κανιβαλισμός είναι σάρκα απ' τη σάρκα της κρίσης...

Η διακινδύνευση της ψυχικής ή της σωματικής υγείας, ακόμη και η φυσική εξόντωση συνανθρώπων μας είναι τελικά αναγκαστικά εργαλεία για την εφαρμογή της νέας οικονομικής πραγματικότητας στην χώρα. Μιας ανάπτυξης νέου τύπου για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, όπου για την εξισορρόπηση εσόδων-εξόδων ενός κράτους, πρέπει πρώτα να επιβληθεί η γενίκευση της φτώχειας στον πληθυσμό, η φτηνή εργασία και όπως είπε και ο Ρεν η απαράδεκτα «για αυτόν» υψηλή ανεργία.

Ο Έλληνας αρνείται να αποδεχθεί αυτό το καθεστώς φτώχειας στο οποίο τυφλές εισπρακτικές και λογιστικές πολιτικές προσπαθούν να τον στριμώξουν και που τελικά, προς το παρόν, τον οδηγούν να αντιδρά σαν πληγωμένο ζώο με το ένστικτο της αυτοσυντήρησης για αυτόν και την οικογένειά του. Το σύστημα χρησιμοποιεί την κρατική μηχανή σαν έναν ανένδοτο μηχανισμό είσπραξης εκφοβίζοντας ή δίνοντας κίνητρα στους υπαλλήλους να εισπράττουν ακόμα και από αυτούς που δεν έχουν χρήματα. Είτε έμμεσα με τον φόβο της διαθεσιμότητας, αν δεν κάνουν καλά την δουλειά τους, είτε άμεσα με έξτρα και προμήθειες, όπως στην περίπτωση των ελεγκτών στις συγκοινωνίες.

Οι πολιτικοί που υποστηρίζουν και εκδίδουν τις εισπρακτικές εγκυκλίου δεν λερώνουν τα χέρια τους με τα δάκρυα ή ακόμα και το αίμα των αναξιοπαθούντων της οικονομικής κρίσης.

Αφού πρώτα την νομιμοποιήσουν, αναθέτουν τη βρώμικη δουλειά σε υπαλλήλους, στο όνομα της έκτακτης οικονομικής ανάγκης - που όμως δεν συμπεριλαμβάνει αναλογικά τους ισχυρούς και τους «φίλους».

Το κράτος δίνει το δικαίωμα στον υπάλληλο να πιέσει τον φτωχό και τον άνεργο να πληρώσει, έχει δεν έχει. Να τον πιέσει τυφλά χωρίς όρια και κανόνες - μήπως εκπαιδεύτηκε για αυτήν τη δουλειά; - και έτσι χωρίς να μπορεί να σταθμίζει τις πιθανές συνέπειες. Και κει στην άκρη του μυαλού του να δουλεύει και το κίνητρο.

Δεν ξέρω πως θα σκεφτόταν αυτός ο υπάλληλος για έναν άλλον υπάλληλο που θίγοντας την αξιοπρέπεια του δικού του παιδιού - ασκώντας ενδεχομένως και σωματική βία - το οδηγούσε σε μια ανάλογη αντίδραση με την ίδια κατάληξη.

Θα τον δικαιολογούσε ότι απλώς έκανε την δουλειά του εκτελώντας εγκυκλίου που δεν προβλέπουν την εξαίρεση ανέργων παρότι η ανεργία είναι επίσημα 27,6% και στην ηλικία του παιδιού του 65%;

Ή μήπως το λιγότερο που θα έκανε θα ήταν να συγκρατεί τον εαυτό του με την σκέψη «έγινε εξ αμελείας» και να ξαναβλέπει με άλλο μάτι την ατομική και κοινωνική του ευθύνη απέναντι στην τραγωδία που περνάει η χώρα του;